

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Asan/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200085
Dátum vydania rozhodnutia: 31.01.2019
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200085.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a z členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Kataríny Benczovej v právnej veci žalobcu : X. X., narodený XX. T. XXXX, bytom v I., Q. XXXX/X, právne zastúpený : JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, so sídlom v Žiline, Národná 17, proti žalovanému : Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát, so sídlom v Žiline, Kuzmányho 26, v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 22. decembra 2015 č. KRPZ-ZA-KDI-SK-82/2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. októbra 2016 č k 21S 22/2016-36 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline z 23. januára 2017 č. k. 21S 22/2016-73, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline z 12. októbra 2016 č. k. 21S 22/2016-36 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline z 23. januára 2017 č. k. 21S 22/2016-73 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej aj ako „správny súd“) rozsudkom z 12. októbra 2016 č. k. 21S 22/2016-36 (ďalej aj ako „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 22. decembra 2015 č. KRPZ-ZA-KDI-SK-82/2015 (ďalej aj ako „rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy“), ktorým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát (ďalej aj ako „žalovaný orgán verejnej správy“) zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred súdom) a potvrdilo rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Okresného dopravného inšpektorátu z 25. septembra 2016 č. ORP-P-153/ODI-2013-II (ďalej aj ako „rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy“), ktorým Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline,

Okresný dopravný inšpektorát (ďalej aj ako „prvoinštančný orgán verejnej správy“) rozhodlo že „obvinený z priestupku X. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., Q. XXXX/X dňa 28.02.2013 v čase okolo 06,28 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Citroën Berlingo, ev.č.: I. v obci I. po ul. F. B. v smere jazdy od sídliska O. smerom ku križovatke ulíc O. cesta - F. B., kde na ul. F. B. neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla dávaný so zdvihnutým zastavovacím terčom vyhýbaním sa do protismerného jazdného pruhu a následne pokračovaním jazdy smerom na ul. O. cesta. Vzhľadom k tejto skutočnosti hliadka Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Žilina začala toto vozidlo prenasledovať so zapnutými zvláštnymi výstražnými svetlami (majákmi), zvukovým znamením a rozsvieteným nápisom „STOP“ na služobnom motorovom vozidle. Následne vodič X. X. s vozidlom Citroën Berlingo, ev. č.: I. na križovatke ul. O. cesta a ul. V. v meste I., časť I. pri pravom okraji vozovky zastavil. Po zastavení bol X. X. kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Žilina a následne bol vyzvaný k vykonaniu dychovej skúšky, pričom vykonanou dychovou skúškou analyzátorom zn. ALCOTEST 7410, ev. č. ARHH-03270, číslo merania 0404, u neho nebolo zistené požitie alkoholických nápojov. X. X. i bol na mieste zadržaný vodičský preukaz č. Q.XXXXX a ďalšia jazda s vozidlom mu bola zakázaná. Vodič X. X. týmto konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, čím je uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa § 22 ods. 2 písm. d) zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa obvinenému X. ukladá: a) pokuta vo výške 100 Eur, slovom jedinsto eur, b) zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu štyroch (4) mesiacov, pričom podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona sa do času zákazu činnosti započítava čas, po ktorý páchatel' na základe opatrenia orgánu štátnej správy vykonaného v súvislosti s prejednávanej priestupkom nesmel už túto činnosť vykonávať, t.j. od 28.02.2013 do 28.06.2013 (účastník konania sankciu zákazu činnosti vykonal)“. Správny súd žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Správny súd v napadnutom rozhodnutí vo svojom právnom posúdení veci skonštatoval, že bol povinný skúmať, či skutok, ktorý je vymedzený v skutkovej vete prvostupňového rozhodnutia sa stal, ako je v ňom vymedzený, a či na základe vykonaného dokazovania dospel prvostupňový správny orgán a žalovaný k správny právny záverom o porušení právnych predpisov o zodpovednosti žalobcu za spáchaný skutok, ktorý bol posúdený ako priestupok. Ďalej bol povinný preskúmať, či bol dostatočne zistený skutkový stav, a teda aj posúdiť, či žalobné dôvody, ktoré žalobca tvrdil, že správne orgány nevykonali dostatočné dokazovanie, keď nevyhodnotili rozdielne výpovede zo dňa 28.02.2013 a zo dňa 25.04.2013 príslušníkom PZ práp. P. K. a ppráp. P. O., čo malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobca v žalobe aj v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu namietal rozpor vo výpovediach príslušníkov PZ. Žalovaný preto aj s poukazom na rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/103/2013-52 zo dňa 18.02.2014 na odstránenie rozporu vykonal rekonštrukciu podľa verzie žalobcu a podľa verzie policajnej hliadky. Účelom rekonštrukcie bolo zistiť, či z uvádzaných verzii došlo k dávaniu znamenia na zastavenie policajta vozidla žalobcu tak, aby ho mohol vidieť a reagovať zastavením svojho vozidla. Bolo potrebné zistiť, či vozidlo Škoda Octavia idúce pred jeho vozidlom v čase, keď ho mal policajt zastaviť už stálo alebo bolo pomaly pohybujuce, a či policajt dávajúci znamenie na zastavenie stál pred vozidlom Škoda Octavia alebo na stredovej čiare na boku vozidla Škoda Octavia, a teda či mohol žalobca vidieť znamenie na zastavenie.

3. Ďalej správny súd uviedol, že prvostupňový správny orgán vykonal rekonštrukciu dňa 03.09.2015. Na základe výsledkov rekonštrukcie mal prvostupňový správny orgán predovšetkým zistiť, či žalobca po prejení ľavotočivej zákruty mal možnosť vidieť policajta dávajúceho znamenie na zastavenie. Zo záznamu z rekonštrukcie (č. l. 209 adm. spisu) podľa verzie žalobcu a aj policajnej hliadky je zrejmé, že žalobca videl policajta aj keď stál v jeho jazdnom pruhu, aj keď obchádzal auto Škoda Octavia. Pokiaľ žalobca tvrdil, že policajt zastavil pred ním idúce auto a jeho nie, nie je možné túto námietku akceptovať z dôvodu, že žalobca nepoznal dôvod zastavenia vozidiel idúcich v kolóne príslušníkmi polície, a preto mal zastaviť svoje vozidlo a čakať na ďalší pokyn policajta

4. Vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav a právnu kvalifikáciu správny súd dospel k záveru, že

žaloba nie je dôvodná a preto podľa ustanovenia § 190 Správneho súdneho poriadku žalobu zamietol. O trovách konania správny súd rozhodol podľa ustanovenia § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi ako neúspešnému účastníkovi konania nepriznal právo na náhradu trov konania.

II.

5. Žalobca podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil rozhodnutie správneho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie alebo aby zmenil rozhodnutie správneho súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy a vec vrátil žalovanému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie.

6. Žalobca napadol rozhodnutie správneho súdu podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g/ Správneho súdneho poriadku súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. h/ Správneho súdneho poriadku - súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

7. Žalobca v podanej kasačnej zrekapituloval priebeh konania na orgánoch verejnej správy oboch inštancií a uviedol, že podľa správneho súdu je zo záznamu rekonštrukcie zrejme že žalobca videl policajta aj keď stál v jeho jazdnom pruhu, aj keď obchádzal auto Škoda Octavia, a preto mal zastaviť svoje motorové vozidlo a čakať na ďalší pokyn policajta, nakoľko údajne nepoznal dôvod zastavenia vozidiel idúcich v kolóne príslušníkmi polície. Žalobca s takýmto názorom v žiadnom prípade nemôže súhlasiť.

8. Následne žalobca poukázal na ustanovenie § 77 zákona č. 372/1990 Zb. a na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. mája 2008 sp. zn. 6Sžo 127/2007, z ktorého vyplýva, že výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať taktiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku.

9. V tejto súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy, v zmysle ktorého žalobca viedol osobné motorové vozidlo značky Citroen Berlingo v ObcD., kde na ul. F. neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla dávaný zdvihnutým zastavovacím terčom vyhýbaním sa do protismerného jazdného pruhu a následným pokračovaním jazdy ďalej smerom na ul. O. cesta. Rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy o priestupku je tak nepochybne založené na tom, že žalobca údajne neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla, ktorý mu tento údajne dával zdvihnutým zastavovacím terčom. Rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy však v odôvodnení uvádza, že príslušníci polície zastavovali vozidlá. Je preto logické, že ak policajt zastavil prvé vozidlo idúce v kolóne vozidiel, smerom od sídliska O., mali potom za týmto vozidlom (Škoda Octavia) zastaviť aj ostatné vozidlá, nakoľko nie je fyzicky možné, aby policajt dával znamenie na zastavenie každému vozidlu idúcemu v kolóne osobitne. Tento názor si osvojil aj správny súd v napadnutom rozhodnutí, kde uviedol, že žalobca údajne nepoznal dôvod zastavenia vozidiel idúcich v kolóne príslušníkmi polície, a preto mal zastaviť svoje vozidlo a čakať na ďalší pokyn policajta. Uvedený právny názor žalovaného orgánu verejnej správy ako aj správneho súdu považuje žalobca za zmätočný a nesprávny a tiež v rozpore s ustanovením § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, nakoľko popis skutku musí byť presný a nezameniteľný.

10. Z rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy vyplýva, že žalobca údajne neuposlúchol jasný pokyn na zastavenie jeho vozidla dávaný mu policajtom zdvihnutým zastavovacím terčom, avšak z rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy a z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že policajt zastavoval vozidlá idúce v kolóne pred žalobcom, a preto mal zastaviť aj žalobca, pričom tento záver je podľa žalobcu nesprávny a v rozpore s vykonaným dokazovaním. Žalobca v tomto smere poukazuje na fotodokumentáciu z miesta priestupku, ktorú v prílohe predkladá, a v ktorej je uvedené na fotografii č. 1 miesto spáchania priestupku z pohľadu jazdy zastavovaného vozidla - policajt na vozovke v postavení a s pokynom ako v čase priestupku. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že policajt podľa jeho tvrdenia

zastavoval výlučne žalobcovo vozidlo.

11. Táto skutočnosť je podľa žalobcu potvrdená aj v úradnom zázname z 28. februára 2013, kde príslušník PZ P. O. uviedol, že kolega K. dával pokyn na zastavenie žalobcovmu vozidlu. Taktiež v zápisnici z 25. apríla 2013 príslušník PZ P. K. uviedol, že zastavoval žalobcovo vozidlo v jeho jazdnom pruhu zastavovacím terčom. Nie je teda možné v konaní na prvoinštančnom orgáne verejnej správy tvrdiť, že bolo zastavované výlučne žalobcovo vozidlo a následne v odvolacom konaní a v konaní pred správnym súdom uvádzať, že bola zastavovaná celá kolóna a žalobca mal zastaviť ako jej súčasť, čím nie je zachovaná totožnosť skutku, ale ide o dva úplne rôzne skutky, a teda aj dva rôzne priestupky.

12. Podľa žalobcu je konanie na prvoinštančnom orgáne verejnej správy takisto plné viacerých protichodných tvrdení, keď napr. v úvode príslušníci PZ, O. a K. tvrdili, že zastavovali výlučne žalobcu (fotodokumentácia a úradný záznam z 28. februára 2013), avšak v zápisnici z ústneho pojednávania z 25. apríla 2013 už uviedli, že tam bolo ďalšie vozidlo - pomaly idúce, pričom P. K. stál na boku na konci zastaveného vozidla pri stredovej časti vozovky, čo však na fotodokumentácii ani v úradnom zázname z 28. februára 2013 uvedené nie je. Vo výpovedi z 25. apríla 2013 P. uviedol, že vozidlo Škoda Octavia bolo pomaly idúce. Príslušník PZ P. O. však v tento istý deň uviedol, že vozidlo Škoda Octavia bolo zastavené, nie pomaly idúce. Žalobca má preto za to, že celý administratívny spis je plný viacerých protichodných výpovedí a vzájomných rozporov, ktoré neumožňujú vydať rozhodnutie o spáchaní priestupku. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. marca 2015 sp. zn. ISŽd 12/2014, z ktorého vyplýva, že ak existujú rôzne verzie skutkového stavu, nemožno hovoriť o jeho objasnení bez pochybností a v takom prípade je konštatovanie zodpovednosti za konanie vykazujúce znaky priestupku nepresvedčivé a predčasné.

13. Podľa názoru žalobcu v tomto prípade existujú rôzne verzie skutkového stavu, a to že bol žalobca údajne zastavovaný, čo v celom rozsahu popiera, nie je preukázané ničím, okrem protichodných výpovedí príslušníkov PZ, P. O. a P. K.. Žalobca poukázal tiež na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2013, sp. zn. I0SŽd 7/2013, z ktorého vyplýva že výpoveď účastníka priestupkového konania a jeho opakované tvrdenie o nevine má pre súd rovnakú dôkaznú váhu ako tvrdenie príslušníkov polície o tom, že spáchal dopravný priestupok. Nesmie byť na ujmu objektívnosti, aby dve skupiny rovnocenných dôkazov boli vyhodnotené v prospech jednej strany len preto, že ide o dôkaz produkovaný orgánom objasňujúcim priestupok, ktorý z titulu postavenia v pozícii orgánu štátu musí byť považovaný za neomylný a nespochybniteľný. Preto, ak sa nepodarí odstrániť rozpor medzi výpoveďou žalobcu a príslušníkov PZ, je nevyhnutné priestupkové konanie zastaviť so zreteľom na zásadu prezumpcie neviny a v nej obsiahnutú zásadu v pochybnosti v prospech obvineného - in dubio pro reo.

14. Podľa žalobcu napokon správny súd ako aj oba orgány verejnej správy úplne odignorovali čestné prehlásenie L. V. zo 4. júna 2013, ktorý uviedol, že vozidlo Škoda Octavia bolo zastavené, policajti stáli pred týmto vozidlom, pričom všetky vozidlá toto zastavené vozidlo plynule obehli.

III.

15. Žalovaný orgán verejnej správy sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril listom z 10. februára 2017 a žiadal, aby kasačný súd napadnuté rozhodnutie potvrdil.

16. Žalovaný orgán verejnej správy vo svojom vyjadrení k podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že rozhodnutie správneho súdu nadobudlo právoplatnosť 11. novembra 2016, preto ak žalobca proti tomuto rozhodnutiu nestihol podať kasačnú sťažnosť v zákonom stanovenej lehote žalovaný orgán verejnej správy navrhuje túto ako oneskorenú zamietnuť.

17. V kasačnej sťažnosti žalobca prezentuje svoj názor na priebeh udalostí súvisiacich so spáchaním priestupku a ako rozpornú uvádza iba skutočnosť, či policajti zastavovali všetky vozidlá idúce v kolóne alebo iba jeho vozidlo. K tomuto žalovaný orgán verejnej správy uviedol, že policajti zastavovali vozidlá idúce smerom od sídliska O.. Ako prvé vozidlo idúce v kolóne zastavovali vozidlo Škoda Octavia a následne, keď z konania žalobcu bolo zrejmé, že svoje vozidlo zastaviť nechce dal policajti znamenie na

zastavenie aj jemu. Vzhľadom ku skutočnosti, že žalobca so svojim vozidlom nezastavil policajná hliadka nasadla do služobného vozidla a vozidlo žalobcu začala prenasledovať. Uvedený postup polícia uplatňuje vždy, ak je zastavovaných viacero vozidiel idúcich za sebou v kolóne, nakoľko nie je reálne možné pri ceste rozostaviť viacero policajtov, ktorí budú po jednom vstupovať na cestu a zastavovať každé vozidlo idúce v kolóne osobitne. Z uvedeného teda vyplýva, že žalobca skutočne neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla.

18. K tvrdeniu žalobcu, že orgány verejnej správy odignorovali čestné vyhlásenie svedka L. V. žalovaný orgán verejnej správy uviedol, že s touto skutočnosťou sa vysporiadal už na strane č. 4 rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy. K zaujatosti zamestnanca odvolacieho orgánu mjr. Mgr. F. I. žalovaný orgán verejnej správy uviedol, že žalobca 19. októbra 2016 na Krajský dopravný inšpektorát KR PZ v Žiline podal námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol riaditeľ Krajského dopravného inšpektorátu KR PZ v Žiline rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-82/2015 zo 14. novembra 2016, ktorým zamestnanca odvolacieho orgánu mjr. Mgr. F. I. z konania nevylúčil.

19. Taktiež 19. októbra 2016 žalobca na Krajský dopravný inšpektorát KR PZ v Žiline podal návrh na obnovu konania podľa ustanovenia § 62 ods. 1 písm. d) zákona č. 71/1967 Zb. správnom konaní v znení neskorších predpisov. Obnova konania rozhodnutím č. KRPZ-ZA KDI-SK-82/2015 zo 16. novembra 2016 povolená nebola a predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2016.

IV.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný podľa ustanovenia § 21 písm. a/ Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, po tom, čo zistil, že kasačná sťažnosť bola podaná riadne a včas (ustanovenie § 443 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 444 Správneho súdneho poriadku), oprávnenou osobou na podanie kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 442 Správneho súdneho poriadku), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (ustanovenie § 439 Správneho súdneho poriadku), kasačná sťažnosť má predpísané náležitosti (ustanovenie § 445 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a ustanovenie § 57 Správneho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v podanej kasačnej sťažnosti podľa ustanovenia § 440 Správneho súdneho poriadku, ustanovenia § 441 Správneho súdneho poriadku a ustanovenia § 453 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa ustanovenia § 455 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na webovom sídle kasačného súdu (www.nsud.sk) podľa ustanovenia § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku, po neverejnej porade senátu (ustanovenie § 137 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 452 ods. 1 Správneho súdneho poriadku) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

21. Predmetom konania na správnom súde bolo preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 22. decembra 2015 č. KRPZ-ZA-KDI-SK-82/2015, ktorým Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát zamietol odvolanie účastníka správneho konania (žalobcu v konaní pred súdom) a potvrdilo rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Okresného dopravného inšpektorátu z 25. septembra 2016 č. ORP-P-153/ODI-2013-II, ktorým Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Okresný dopravný inšpektorát rozhodlo že „obvinený z priestupku X. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., Q. XXXX/X dňa 28.02.2013 v čase okolo 06,28 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Citroën Berlingo, ev. č.: I. v obci Žilina po ul. F. B. v smere jazdy od sídliska O. smerom ku križovatke ulíc O. cesta - F. B., kde na ul. F. B. neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla dávaný so zdvihnutým zastavovacím terčom vyhýbaním sa do protismerného jazdného pruhu a následne pokračovaním jazdy smerom na ul. O. cesta. Vzhľadom k tejto skutočnosti hliadka Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Žilina začala toto vozidlo prenasledovať so zapnutými zvláštnymi výstražnými svetlami (majákmi), zvukovým znamením a rozsvieteným nápisom „STOP“ na služobnom motorovom vozidle. Následne vodič X. X. s vozidlom Citroën Berlingo, ev. č.: I. na križovatke ul. O.a a ul. V. v meste Žilina, časť I. pri pravom okraji vozovky zastavil. Po zastavení bol X. X. kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR

PZ Žilina a následne bol vyzvaný k vykonaniu dychovej skúšky, pričom vykonanou dychovou skúškou analyzátorom zn. ALCOTEST 7410, ev. č. ARHH-03270, číslo merania 0404, u neho nebolo zistené požitie alkoholických nápojov. X. X. bol na mieste zadržaný vodičský preukaz č. Q. a ďalšia jazda s vozidlom mu bola zakázaná. Vodič X. týmto konaním porušil ustanovenie § 3 ods. X písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, čím je uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Podľa § 22 ods. 2 písm. d) zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa obvinenému X. X. ukladá: a) pokuta vo výške 100 Eur, slovom jednosta eur, b) zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu štyroch (4) mesiacov, pričom podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona sa do času zákazu činnosti započítava čas, po ktorý páchatel' na základe opatrenia orgánu štátnej správy vykonaného v súvislosti s prejednávanej priestupkom nesmel už túto činnosť vykonávať, t.j. od 28.02.2013 do 28.06.2013 (účastník konania sankciu zákazu činnosti vykonal).“ v medziach podanej žaloby.

22. Kasačný súd sa najskôr zaoberal námietkou žalobcu ohľadom rozpornosti výroku a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy, a to z hľadiska jej prípustnosti ako aj dôvodnosti. Rozpor výroku s odôvodnením rozhodnutia o priestupku má spočívať v tom, že podľa výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy bol žalobca uznaný vinným tým, že „dňa 28.02.2013 v čase okolo 06,28 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Citroën Berlingo, ev .č.: I. v obci I. po ul. F. B. v smere jazdy od sídliska O. smerom ku križovatke ulíc O. cesta - F. B., kde na ul. F. B. neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla dávaný so zdvihnutým zastavovacím terčom vyhybaním sa do protismerného jazdného pruhu a následne pokračovaním jazdy smerom na ul. O. cesta.“, pričom odôvodnenie rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy obsahuje odlišný popis skutku, vychádzajúci zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého bolo súčasťou dopravnej situácie aj motorové vozidlo Škoda Octavia idúce pred žalobcom a zastavované pokynom policajta dávaným so zdvihnutým zastavovacím terčom.

23. Vyššie uvedenú námietku vzniesol žalobca tak v podanej kasačnej sťažnosti ako aj žalobe z 27. januára 2016. Naviac, správny súd o žalobe rozhodoval podľa ustanovení Správneho súdneho poriadku a bol preto povinný v zmysle ustanovenia § 195 písm. c/ Správneho súdneho poriadku prihliadnuť i bez námietky na vadu priestupkového konania, spočívajúcu v nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy pre nezrozumiteľnosť, ktorá vychádzala z rozpornosti výroku a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy.

24. Na úvod kasačný súd konštatuje, že rozhodnutie orgánu verejnej správy je okrem iného nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť vtedy, aj je jeho výrok v rozpore s odôvodnením alebo rozhodnutie vôbec neobsahuje právne závery vyplývajúce z rozhodných skutkových okolností alebo jeho dôvody nie sú vo vzťahu k výroku rozhodnutia jednoznačné. Rovnako je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť aj rozhodnutie, ktorého odôvodnenie nedáva zmysel, z ktorého by vyplývali skutkové a právne dôvody, ktoré viedli správny orgán k vydaniu rozhodnutia. Rozhodujúce pritom je, či rozpory medzi výrokom a odôvodnením môžu byť odstránené výkladom, a to vo väzbe na ďalšie časti výroku a odôvodnenia rozhodnutia orgánu verejnej správy či kontext danej veci.

25. Podľa ustanovenia § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

26. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o priestupku musí s poukazom na ustanovenie § 77 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov vždy spočívať v špecifikácii

priestupku tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. V rozhodnutí trestného charakteru, ktorým je aj rozhodnutie o priestupku, je nevyhnutné postaviť naisto, za aké konkrétne konanie je subjekt postihovaný - to možno určiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku uvedením miesta, času a spôsobu spáchania priestupku, poprípade uvedením aj iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby priestupok nemohol byť zamenený s iným priestupkom. Uvedená miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé priestupkové konanie, najmä pre vylúčenie prekážky litispendencie, dvojitého postihu za ten istý skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a pre zaistenie riadneho práva na obhajobu. V priebehu priestupkového konania zaiste možno vymedzenie skutku pri začatí konania zmeniť v závislosti na ďalších skutkových zisteniach. Je to však vydané rozhodnutie o priestupku, ktoré jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom ním spáchaný priestupok spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámery skutku a možnosť opakovaného postihu za ten istý skutok a súčasne umožňujú posúdenie, či nedošlo k preklúzii možnosti postihu v danom konkrétnom prípade.

27. V tomto zmysle slúži výrok rozhodnutia o priestupku ústavnej hodnote právnej istoty. Je tak kľúčovou normatívnou časťou rozhodnutia, na ktorú musia byť kladené vysoké formálne požiadavky. Práve v nadväznosti na trestnoprávnu doktrínu je i v prípade rozhodnutí o priestupkoch nevyhnutné trvať na tom, aby výrok takéhoto rozhodnutia zahŕňal vedľa popisu skutku aj všetky ďalšie okolnosti, ktoré sú rozhodné pre subsumpciu daného skutku pod konkrétnu skutkovú podstatu priestupku.

28. Prvoinštančný orgán verejnej správy vo výroku svojho rozhodnutia uviedol nasledovnú skutkovú vetu : „obvinený z priestupku X. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I., Q. 3400/6 dňa 28.02.2013 v čase okolo 06,28 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Citroën Berlingo, ev. č.: I.-XXXCV v obci I. po ul. F. B. v smere jazdy od sídliska O. smerom ku križovatke ulíc O. cesta - F. B., kde na ul. F. B. neuposlúchol pokyn policajta na zastavenie vozidla dávaný so zdvihnutým zastavovacím terčom vyhýbaním sa do protismerného jazdného pruhu a následne pokračovaním jazdy smerom na ul. O. cesta. Vzhľadom k tejto skutočnosti hliadka Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Žilina začala toto vozidlo prenasledovať so zapnutými zvláštnymi výstražnými svetlami (majákmi), zvukovým znamením a rozsvieteným nápisom „STOP“ na služobnom motorovom vozidle. Následne vodič X. X. s vozidlom Citroën Berlingo, ev. č.: I. na križovatke ul. O. a ul. V. v meste I., časť I. pri pravom okraji vozovky zastavil. Po zastavení bol X. X. kontrolovaný hliadkou Okresného dopravného inšpektorátu OR PZ Žilina a následne bol vyzvaný k vykonaniu dychovej skúšky, pričom vykonanou dychovou skúškou analyzátorom zn. ALCOTEST 7410, ev. č. ARHH-03270, číslo merania 0404, u neho nebolo zistené požitie alkoholických nápojov. X. X. bol na mieste zadržaný vodičský preukaz č. Q. XXXXXX a ďalšia jazda s vozidlom mu bola zakázaná.“. Odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy je však zo záverom vyjadreným vo výroku tohto rozhodnutia v rozpore, lebo sa v ňom na viacerých miestach uvádza, že súčasťou vo výroku rozhodnutia opísanej dopravnej situácie bolo i ďalšie motorové vozidlo Škoda Octavia, pričom na niektorých miestach považuje prvoinštančný orgán verejnej správy túto skutočnosť za bezvýznamnú vo vzťahu k posúdeniu priestupkovej zodpovednosti žalobcu (napr. strana 4 rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy), naopak na niektorých miestach z nej výslovne vychádza (napr. strana 8 rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy). To má za následok vnútornú rozpornosť rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy z dôvodu rozporu medzi výrokom a odôvodnením tohto rozhodnutia a z dôvodu vnútornej rozpornosti odôvodnenia tohto rozhodnutia a robí rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy nepreskúmateľným.

29. Žalovaný orgán verejnej správy svojím rozhodnutím túto nezrozumiteľnosť nenapravil, naopak ďalej ju len rozvinul. V tejto súvislosti je vhodné poukázať na to, že rozhodnutie správneho orgánu prvej inštancie a odvolacieho správneho orgánu (žalovaného orgánu verejnej správy) tvorí jeden celok. Žalovaný orgán verejnej správy odvolanie žalobcu - účastníka správneho konania zamietol, pričom v odôvodnení rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy už vychádzal len z toho, že súčasťou opisu skutku, najmä spôsobu jeho spáchania (dopravná situácia) bolo aj motorové vozidlo Škoda Octavia. Skutkovú vetu obsiahnutú vo výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy však považoval za správnu. Zo žiadnej časti rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy nevyplýva, že by zamýšľal zmeniť výrok či odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy.

Rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy je preto v rozpore s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy (výrokom a odôvodnením), ktorú nemožno odstrániť ani výkladom, čo má za následok jeho nezrozumiteľnosť.

30. Napokon kasačný súd odmieta aj prípadnú úvahu, či postačí, ak sú náležitosti skutkovej vety uvedené v odôvodnení rozhodnutia o priestupku. Identifikácia skutku neslúži len ako vedomosť pre páchatel'a o tom, čoho sa mal dopustiť a za aké konanie je sankcionovaný. Je nutné vychádzať najmä z významu výrokovej časti rozhodnutia o priestupku, ktorá je jediná spôsobilá zasiahnuť práva a povinnosti účastníkov priestupkového konania a ako jediná môže nadobudnúť právoplatnosť. Riadne formulovaný výrok, v ňom na prvom mieste konkrétny popis skutku, je nezastupiteľnou súčasťou rozhodnutia o priestupku. Len z neho možno spoľahlivo zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenie či sankcia bola páchatel'ovi uložená, len porovnaním výroku rozhodnutia možno posudzovať existenciu prekážky veci rozhodnutej a len výrok rozhodnutia môže byť vynútený správnu exekúciou. Napokon nemožno opomenúť ani to, že na rozhodovanie o priestupkoch dopadajú požiadavky článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rovnako ako na trestanie za trestné činy a v tomto zmysle je potrebné vykladať všetky záruky, ktoré sa podľa vnútroštátneho práva poskytujú obvinenému.

31. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné považovať rozhodnutie prvoinštančného orgánu verejnej správy ako aj rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy za vnútorne rozporné, a to jednak z dôvodu rozporu medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutí, ako aj z dôvodu rozporu medzi výrokom a odôvodnením rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy a rozhodnutím žalovaného orgánu verejnej správy. Skutková veta vo výroku rozhodnutia prvoinštančného orgánu verejnej správy totiž obsahuje opis spôsobu spáchania skutku inak ako to vyplýva z odôvodnenia oboch rozhodnutí. Vyššie uvedené rozpory pritom nemožno odstrániť ani výkladom, ba naopak snaha o ich odstránenie môže vyvolať ešte väčšie pochybnosti o obsahu výroku a dôvodoch rozhodnutí. Z rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy totiž nie je možné zrozumiteľným spôsobom zistiť pohľad oboch orgánov verejnej správy na spôsob spáchania priestupku. Výriešenie tejto otázky je pritom podstatné pre znenie výroku rozhodnutia o priestupku, teda či žalobcu možno viniť z toho, že neuposlúchol pokyn policajta, ktorý mal spočívať v zastavovaní viacerých motorových vozidiel idúcich za sebou alebo výlučne motorového vozidla žalobcu. Zrozumiteľné vyjadrenie uvedenej skutkovej otázky je pritom kľúčové tiež pre správne stanovenie sankcie, pri jej ukladaní sa vždy prihliada k spôsobu spáchania priestupku (§ 12 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov).

32. Kasačný súd preto konštatuje, že rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy sú nepreskúmateľné pre ich nezrozumiteľnosť. Správny súd však na základe podanej žaloby preskúmal rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy, pričom dospel k záveru, že podaná žaloba nie je dôvodná vzhľadom na dostatočne zistený skutkový stav a správnu právnu kvalifikáciu. Správny súd však v danom prípade mal vychádzať pri svojom rozhodnutí z toho, že rozhodnutie žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy sú nepreskúmateľné pre ich nezrozumiteľnosť a mal ich obe zrušiť podľa ustanovenia § 191 ods. 1 písm. d/ Správneho súdneho poriadku. Ak tak správny súd neurobil a nevzal do úvahy nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre ich nezrozumiteľnosť a hodnotil iné dôvody žaloby, ktoré neboli z hľadiska zákonnosti podstatné, nezrozumiteľnosť oboch rozhodnutí len rozvinul a preto treba považovať aj rozhodnutie správneho súdu za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť. Na uvedené musel kasačný súd prihliadnuť z úradnej povinnosti, bez ohľadu na obsah kasačných dôvodov

33. Kasačný súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná v zmysle ustanovenia § 440 ods. 1 písm. f/ Správneho súdneho poriadku, a preto rozsudok Krajského súdu v Žiline z 12. októbra 2016 č. k. 21S 22/2016-36 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline z 23. januára 2017 č. k. 21S 22/2016-73 zrušil a vec mu vrátil podľa ustanovenia § 462 ods. 1 Správneho súdneho poriadku na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude úlohou správneho súdu

postupovať pri preskúšaní rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy vo vyššie naznačenom smere (ustanovenie § 469 Správneho súdneho poriadku). Jeho úlohou bude v ďalšom konaní, vysporiadať sa námietkou žalobcu ohľadom rozpornosti výroku a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného orgánu verejnej správy v spojení s rozhodnutím prvoinštančného orgánu verejnej správy, a to z hľadiska jej prípustnosti ako aj dôvodnosti v zmysle záverov kasačného súdu. V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne správny súd aj o náhrade trov konania v konaní o kasačnej sťažnosti (ustanovenie § 467 ods. 3 Správneho súdneho poriadku).

34. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.